

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 329. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715786208/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

sit Folk, og at dette Folk med Begejstring havde tiljuble hans Søn, Frederik VII, som blev ved at være en „stor uartig Dreng“.

Et Par Aar var hengaaet i Glæde og Lys for Frøken Hald. Da udbrød den første slesvigske Krig. Hendes Broder havde lige taget anden Eksamen, havde begyndt at studere Jura med en diplomatisk Løbebane i Udsigt, men nu meldte han sig som frivillig, kom ind paa Kommandoskolen, blev Lieutenant, udmærkede sig ved Fredericia, saa han fik Ridderkorset trods sin Ungdom, gik saa over i den regulære Armé.

Da det svenske Hjelpekorps laa paa Fyen, sloges Herregaardene om de smukke og beleevne Officerer. Det gik med straalende Baller og flotte Dinerer, og Officererne tændte mangan fin Frøkens Hjerter, medens de menige var farlige for Tjenestepigerne og Underofficererne for Husjomfruerne.

— Naa ja, mit Barn, sagde Fruen. Jeg blev ogsaa praktisk Skandinav. Den unge Lieutenant ved de skaanske Husarer, Baron Axel Cederhjem blændede mig paa et Bal, da Kronernes Lys gav hans mørkeblaa, med Guldsnøre tæt besatte Trøje en Glans som en Riddervans fra Renaissanceetiden — og saa sang han som en Troubadour fra Provence. Han var uden Formue, og da vi blev gifte, boede vi temmelig tarveligt paa en af de svenske Officersgaarde i Skaane. Min gode Mand var vist bleven forvænt paa Fyen. Han levede sammen med rige Godsejersønner. Pengene smeltede hen, mens Gælden groede op som Ukrudt og kvalte os. Men indtil da sang min Mand — ja jeg kan sige Dag og Nat — sang Glæden op til overstrømmende Jubel, naar han f. Eks. havde vundet i Spil, og sang Forknyttelsen bort, naar han havde tabt. Den gode Gud havde begavet ham med et herligt Sind — ja, mange vilde have kaldt ham letsindig . . . Han kunde ikke gøre for det — det skyldtes hans Nation og hans Stilling. Det eneste, jeg har mod min kære Broder, er, at han er saa stræng i sin Dom over Cederhjem. Den Mand burde aldrig have bundet sig i et Ægteskab; der var flagrende Sommerfuglenatur i ham . . . han var som Folmer Sanger i „Hjortens Flugt“.

— De mistede ham tidlig?

Den gamle Dames Mundvige vibrerede lidt. Hun bøjede sig og rettede paa et lille opbundet Takstræ og svarede:

— Vi var kun gifte i 8 Aar. Cederhjem døde meget — meget pludselig. — Hun tilføjede hurtigere og sagtere: Jeg tror af Krænkelser over at en yngre Kammerat sprang forbi ham. Men saa tog jo min Broder sig af mig, og hvad han har været